

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΛΟΥΚΑΣ, ΛΟΥΚΙΑ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1081: Οι Νορμανδοί υπό τον Ροβέρτο Γυισκάρδο νικούν τους Βυζαντινούς υπό τον Αλέξιο Κομνηνό και Γεώργιο Παλαιολόγο στη Μάχη του Δυρραχίου και βάζουν πόδι στον ελληνικό χώρο.

1776: Θαμώνας ενός μπαρ της Νέας Υόρκης παραγγέλνει το πρώτο κοκτέιλ (ουρά του κόκορα), που είναι διακοσμημένο με ουρά πτηνού.

1842: Ο αμερικανός εφευρέτης Σάμιουελ Μορς, ο «πατέρας» του κώδικα Μορς θέτει σε λειτουργία τον πρώτο τηλεγράφο.

1851: Εκδίδεται για πρώτη φορά το μυθιστόρημα του Χέρμαν Μέλβιλ Μόμπι Ντικ, με τίτλο Η Φάλαινα. 1922: Ιδρύεται το BBC, η βρετανική δημόσια ραδιοτηλεόραση.

1944: Φτάνει στην Αθήνα η εξόριστη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, υπό τον Γεώργιο Παπανδρέου, μετά την αποχώρηση των Γερμανών στις 12 Οκτωβρίου.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1777: Χάινριχ Φον Κλάιστ, γερμανός δραματουργός και ποιητής της ρομαντικής σχολής. (Θαν. 21/11/1811)

1918: Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, Έλληνας πολιτικός από τα Χανιά, που διετέλεσε πρωθυπουργός την περίοδο 1990 - 1993, και επίτιμος πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας.

1920: Μελίνα Μερκούρη, ηθοποιός και πολιτικός. (Θαν. 6/3/1994)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1871: Τσαρλς Μπάμπατζ, Βρετανός μαθηματικός και μηχανικός, ο οποίος ανακάλυψε μία από τις πρώιμες αυτόματες αριθμομηχανές, που σήμερα θεωρείται ο πρόδρομος των ηλεκτρονικών υπολογιστών. (Γεν. 26/12/1791)

1889: Αντόνιο Μέουτσι, Ιταλός εφευρέτης. Από πολλούς θεωρείται αυτός που ανακάλυψε το τηλέφωνο, εφεύρεση που αποδίδεται στον Αλεξάντερ Γκράχαμ Μπελ. (Γεν. 13/4/1808)

1931: Τόμας Έντισον, αμερικανός επιχειρηματίας και εφευρέτης, με 1.093 πατέντες στο ενεργητικό του. Μεταξύ άλλων, ανακάλυψε τον ηλεκτρικό λαμπτήρα, το γραμμόφωνο και τον τηλεγράφο. (Γεν. 11/2/1847)

Ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης γεννήθηκε την 18η Οκτωβρίου 1918 στα Χανιά της Κρήτης. Είναι παντρεμένος με την Μαρίκα Γιαννούκου με την οποία απέκτησε τέσσερα παιδιά: τη Ντόρα, την Αλεξάνδρα, την Κατερίνα και τον Κυριάκο.

Ο Μητσοτάκης προέρχεται από οικογένεια Κρητών με μακρά πολιτική παράδοση. Ο παππούς του Κωστής Μητσοτάκης (1845-1898), επ' αδελφή γαμβρός του Ελευθερίου Βενιζέλου, υπήρξε ιδρυτής του «Κόμματος των Ξυπόλων», το οποίο αργότερα παρέλαβε από αυτόν ο Ελευθέριος Βενιζέλος και μετονόμασε σε «Κόμμα των Φιλελευθέρων». Ο γερο-Κωστής Μητσοτάκης, σύζυγος της Κατίγκως, το γένος Βενιζέλου, υπήρξε από τις πιο σημαντικές προσωπικότητες της εποχής του. Μετά τον θάνατό του, το 1898, η ελληνική κυβέρνηση τον τίμησε, ψηφίζοντας στη Βουλή νόμο για την απονομή τιμητικής σύνταξης στη χήρα και τα ορφανά παιδιά του.

Ο πατέρας του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, Κυριάκος Μητσοτάκης (1883-1944), ήταν βουλευτής Χανίων και στον Βαλκανικό Πόλεμο του 1912, ηγούμενος σώματος Κρητών εθελοντών, πολέμησε στη Μακεδονία και την Ήπειρο. Ο αδελφός του πατέρα του, Αριστομένης Μητσοτάκης (1884-1941), ήταν επίσης βουλευτής Χανίων, διετέλεσε υπουργός Εθνικής Οικονομίας στην Κυβέρνηση Παπαναστασίου και αντιπρόεδρος της Βουλής. Ηγήθηκε του κινήματος που εκδηλώθηκε στα Χανιά της Κρήτης, το καλοκαίρι του 1938, εναντίον του καθεστώτος Μεταξά, μετά την αποτυχία του οποίου κατέφυγε στην Κύπρο όπου και πέθανε εξόριστος το 1941.

Αλλά και από την πλευρά της μητέρας του, ο παππούς του Χαράλαμπος Πλουμιδάκης (1866-1943), πρωτοξάδελφος του Ελευθερίου Βενιζέλου, υπήρξε και αυτός βουλευτής και

υπουργός την περίοδο της Κρητικής Πολιτείας. Από το 1993 φέρει τον τίτλο του επίτιμου αρχηγού της Νέας Δημοκρατίας ενώ το 1986 τιμήθηκε από το Βρετανικό κοινοβούλιο για την αντιστασιακή του δράση. Τον Νοέμβριο του 1998 ίδρυσε την μη κερδοσκοπική εταιρεία «Ιστορικό Αρχείο Κωνσταντίνου Μητσοτάκη», η νομική συνέχεια της οποίας είναι το Ίδρυμα Κωνσταντίνου Μητσοτάκης το οποίο συστάθηκε με προεδρικό διάταγμα τον Απρίλιο του 2001. Στις 31 Οκτωβρίου 2005 ιδρύθηκε προς τιμήν του η έδρα ελληνικών σπουδών «Κωνσταντίνος Κ. Μητσοτάκης» στη Σχολή Ανθρωπιστικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Στάνφορντ των Η.Π.Α με πρωτοβουλία της οικογένειας ομογενών Τσακοπούλου - Κουναλάκη, η οποία δώρισε για τον σκοπό αυτό δύο εκατομμύρια δολάρια. Επίσης έχει πάρει μέρος σε συνεδρίαση της Λέσχης Μπίλντεμπεργκ (1993), είναι μέλος της Αθηναϊκής Λέσχης, ιδρυτικό μέλος του εθνικού ιδρύματος ερευνών και μελετών «Ελευθέριος Κ. Βενιζέλος» και έχει τιμηθεί με τον Μεγαλοσταυρό των Κομνηνών Αυτοκρατόρων Τραπεζούντας από το Ίδρυμα Παναγία Σουμελά και με το Βενιζέλιο βραβείο από την Παγκρητική Ένωση Αμερικής. Κατά τη διάρκεια της πολιτικής του σταδιοδρομίας διετέλεσε υπουργός στις κυβερνήσεις των Σοφοκλή Βενιζέλου, Γεωργίου Παπανδρέου, Κωνσταντίνου Καραμανλή, Στεφανού Στεφανόπουλου, Γεωργίου Αθανασιάδη - Νόβα και Γεωργίου Ράλλη.

Ασχολήθηκε από νωρίς με την πολιτική καταφέροντας να εκλεγεί βουλευτής Χανίων ήδη από τις βουλευτικές εκλογές του 1946. Ήταν από τα ιδρυτικά μέλη της Ενώσεως Κέντρου λαμβάνοντας μέρος στον επονομαζόμενο Ανένδοτο Αγώνα των ετών 1961-1963, κατά της κυβέρνησης Κ. Καραμανλή, που οδήγησε την κεντρικά παράταξη στην εξουσία έπειτα

από μακρά περίοδο παραμονής της στην αντιπολίτευση, καθώς και στην κρίση που ακολούθησε του Ιουλίου του 1965, οπότε ερχόμενος σε αντίθεση με τον πρωθυπουργό Γεώργιο Παπανδρέου, στη προσπάθειά του ν' αποτρέψει την κρίση, αποχώρησε από την κυβέρνηση μαζί με άλλα στελέχη, χαρακτηριζόμενοι επί τούτου «αποστάτες» και «προδότες» της Ένωσης Κέντρου, σχηματίζοντας τις λεγόμενες «κυβερνήσεις των Αποστατών» (του Αθανασιάδη-Νόβα, του Τσιριμώκου και του Στεφανόπουλου). Με το ξέσπασμα του πραξικοπήματος της 21ης Απριλίου συνελήφθη και εν συνεχεία μετέβη στο εξωτερικό, όπου και ανέπτυξε αντιδικτατορική δράση.

Μεταπολιτευτικά δημιούργησε το «κόμμα των Φιλελευθέρων» που εξέλεξε στις εκλογές του 1977 δυο βουλευτές, τον ίδιο και τον Παύλο Βαρδινογιάννη. Στη συνέχεια (1978) εντάχθηκε στη Νέα Δημοκρατία και την 1η Σεπτεμβρίου 1984 εξελέγη αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας της οποίας ηγήθηκε στις εκλογές του 1985, στις οποίες και ηττήθηκε. Μετά την ήττα παραιτήθηκε και έθεσε εκ νέου θέμα ηγεσίας. Στις εσωκομματικές εκλογές που ακολούθησαν επανεξελέγη πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας. Στις δύο βουλευτικές εκλογές του 1989 δεν κατάφερε να κερδίσει την αυτοδυναμία, το πέτυχε όμως σε αυτές της 9ης Απριλίου του 1990, οπότε και σχημάτισε κυβέρνηση υπό την προεδρία του. Στις εκλογές του Οκτωβρίου του 1993 ηττήθηκε και παραιτήθηκε από την ηγεσία της Ν. Δ., του απονεμήθηκε δε ο τίτλος του Επίτιμου Προέδρου του κόμματος.

Από τότε εκλεγόταν βουλευτής μέχρι το 2004. Παρά την παύση της κοινοβουλευτικής του δράσης εξακολουθεί να προβαίνει σε πολιτικές παρεμβάσεις διαμέσου των μέσων ενημέρωσης ή της επαφής του με πολιτικούς και οικονομικούς παράγοντες.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Πληθαίνουν εσχάτως τα καλά νέα για την οικονομία: χθες ανακοινώθηκε ότι μεγάλη εγκύρια επιχείρηση επαναφέρει μία γραμμή παραγωγής στην Ελλάδα, ενώ ισχυρά funds και ξένοι επενδυτές εκφράζουν μεγάλο ενδιαφέρον για επενδύσεις. Είναι προφανές ότι ένα

– μικρό προς το παρόν, αλλά επαρκές – κομμάτι της διεθνούς αγοράς αρχίζει να βλέπει τη χώρα μας ως ευκαιρία και όχι ως πρόβλημα, όπως συνέβαινε μέχρι τώρα. Αυτή η στροφή των επενδυτών, σε συνδυασμό βεβαίως με την οδυνηρή δημοσιονομική εξυγίανση, είναι

ο μόνος δρόμος για να επανέλθει η Ελλάδα σε τροχιά ανάπτυξης. Με μία προϋπόθεση: να σταματήσουν οι πιέσεις των δανειστών για τη λήψη νέων δημοσιονομικών μέτρων. Το μόνο που πετυχαίνουν είναι να δημιουργούν μέγα πρόβλημα στην κυβέρνηση – ενώ δεν

υπάρχει ρεαλιστική εναλλακτική λύση – και να επαναφέρουν την αβεβαιότητα για την πορεία της χώρας: όπως έχει δείξει η εμπειρία με την τρόικα, τέτοιες κινήσεις λειτουργούν ως αυτοεκληρούμενες προφητείες, δυσκολεύοντας την επιστροφή στην ανάπτυξη.

ΤΑ ΝΕΑ